

Pielgrzymka zaufania przez ziemię w Rzymie

Od Kigali do Rzymu

Miesiąc przed europejskim spotkaniem w Rzymie kolejnym etapem „pielgrzymki zaufania przez ziemię” było spotkanie w Kigali w Rwandzie, od 14 do 18 listopada. Był to trzeci etap afrykański po Johannesburgu w Republice Południowej Afryki (1995) i Nairobi w Kenii (2008). Uczestnicy przybyli na to spotkanie z całej Rwandy, z Regionu Wielkich Jezior, z Afryki Wschodniej i z bardziej jeszcze oddalonych miejsc: ponad 8500 młodych ludzi z 35 krajów, którym gościny udzieliły cztery tysiące rodzin.

Z Kigali z dwoma braćmi udaliśmy się do Północnego Kivu, do Gomy, zaraz po tym, jak niedawne starcia doprowadziły do ucieczki z domów dziesiątków tysięcy rodzin.

Rwandę dotknęło ogromne cierpienie. Wspomnienia i rany są wciąż żywe. Jednak kraj się podnosi. Podziwiamy tych, którzy okazują współczucie i pomagają leczyć rany, na przykład przyjmując do swoich domów sieroty, tak jakby to były ich własne dzieci.

Z Rwandy zabraliśmy ze sobą przede wszystkim wezwanie do pojednania. Kościół chce pomagać w dogłębnym pojednaniu. Nie chodzi o narzucone współlistnienie, ale o pojednanie serc. To wezwanie do nas wszystkich: jak pojednać to, co się wydaje nie do pogodzenia i być może tak jest? Nie jesteśmy skazani na rezygnację lub bierność, ponieważ Chrystus przyszedł pojednać to, co wydawało się na zawsze wrogie.

W Gomie, w wyjątkowych okolicznościach, pośród ogromnego nieszczęścia i całkowitej nędzy, spotkaliśmy osoby niosące pokój i miłość. Dzięki swojej wierze nie załamują się w zetknięciu z chaosem, strachem i opuszczeniem. Zachowujemy obraz Kościoła, który wciąż jest miejscem, do którego można się udać nawet wtedy, kiedy nie działają już żadne inne struktury.

Jestem pod wielkim wrażeniem życiowej siły młodych chrześcijan w Afryce. Ten dynamizm jest jak ewangeliczne wezwanie do trwania w nadziei.

—

Podczas gdy rok 2012 uwrażliwił nas szczególnie na młodych Afrykanów, 2013 pozwoli bardziej wsłuchać się w głos młodych mieszkańców Azji: w przyszłym roku w październiku i listopadzie kilku z nas wyruszy z pielgrzymką do niektórych krajów, jej kolejnymi etapami będą Seul w Korei, później Vasai i Mumbai w Indiach.

—

Rok 2013 rozpoczniemy jadąc z setką młodych ludzi do Stambułu, aby świętować Objawienie Pańskie razem z patriarchą ekumenicznym Bartłomiejem i z chrześcijanami tego miasta.

List opublikowany w zeszłym roku w Berlinie, «Odnowić więzi solidarności», będzie pomagał w naszych poszukiwaniach w ciągu najbliższych trzech lat. Są już w nim wymienione etapy przygotowań do dużego spotkania „Aby odnowić więzi solidarności”, które odbędzie się w Taizé w sierpniu 2015 (www.taize.fr).

Aby kontynuować te przygotowania, rok 2013, rozpoczynając od europejskiego spotkania w Rzymie, przeznaczymy na refleksję nad tym, jak «oczyszczać źródła zaufania do Boga». „Rok Wiary”, ogłoszony przez papieża Benedykta XVI, wprowadza nas w te rozważania. Oto cztery propozycje, jak iść naprzód.

f. Alois

Propozycje na rok 2013

Oczyszczając źródła zaufania do Boga

Pierwsza propozycja

Rozmawiać o drogach naszej wiary

Jaki sens ma nasze życie? Jak reagujemy na cierpienie i śmierć? Co daje radość życia?

To pytania, na które musi sobie odpowiedzieć każde pokolenie i każda osoba.

Odpowiedź nie może zostać ujęta w gotowe formuły.

«A jeśli Bóg istnieje...?» Pytanie o Boga nie znikło z pola widzenia, ale głęboko zmienił się sposób, w jaki jest ono zadawane.

To, że w naszych czasach jednostka znalazła się w centrum zainteresowania, ma swoje pozytywne strony: podnosi wartość osoby ludzkiej, jej wolność i autonomię.

Nawet w tych społeczeństwach, gdzie religia jest wyraźnie obecna, zaufanie do Boga jest czymś coraz mniej oczywistym i wymaga osobistego wyboru.

«Bóg zamieszkuje niedostępną światłość. Żaden człowiek Go nie widział, ani widzieć nie może» (1 List do Tymoteusza 6, 16). Te słowa apostoła Pawła brzmią bardzo aktualnie. Jakie wnioski z nich wyciągamy?

Szukajmy razem, rozmawiajmy z innymi, wierzącymi, agnastykami lub ateistami! Linia oddzielająca wiarę od wątpienia przebiega zarówno we wnętrzu człowieka wierzącego, jak i niewierzącego.

Kiedy ci, którzy szukają Boga, mówią o swojej wierze z mniejszą stanowczością, to nie dlatego, że ich wiara jest słabsza, ale dlatego, że stali się bardziej wrażliwi na transcendencję Boga. Nie chcą Go zamykać w jakichś kategoriach ludzkich.

Skoro nikt nie może Go widzieć, dlaczego więc pierwsi chrześcijanie mogli zapewniać, że w Jezusie widzimy Boga? „On jest obrazem Boga niewidzialnego” napisał ten sam apostoł Paweł (List do Kolosan 1, 15).

Jezus jest jednością z Bogiem, prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek, nie oddzielony i nie przemieszany. Ile walk stoczono w historii, żeby doprecyzować sens tych paradoksalnych określeń tajemnicy Boga. One nie zastępują naszych osobistych poszukiwań, lecz wytyczają nam drogę.

Jezus, dzięki temu wszystkiemu, kim jest i co robi, pokazuje nam, że Bóg jest miłością, objawia serce Boga. Bóg nie jest arbitralną siłą, jest Kimś, kto nas kocha.

Pierwsi chrześcijanie zaświadczyli, że Jezus zmartwychwstał, że jest w Bogu. Przychodzi, żeby życie samego Boga złożyć jak skarb w sercach tych, których spotyka. Ten skarb jest osobową obecnością, nosi imię „Duch Święty”, to On pociesza i dodaje odwagi.

Imiona «Ojca», «Syna» i «Ducha Świętego» wskazują, że Bóg jest komunią, więzią, dialogiem, miłością... tak, że Trzej stanowią jedno. Dlatego, że wiara chrześcijańska zawiera tak ogromny paradoks, nigdy nie możemy stać się posiadaczami prawdy.

Druga propozycja

Szukać dróg, na których można spotkać Chrystusa

Jezus nie uczył jakiejś teorii, żył ludzkim życiem podobnym do naszego z tą tylko różnicą, że w Nim miłość Boża jaśniała bez śladu cienia.

Ale już za Jego życia wielu ludzi nie miało do Niego zaufania: „odszedł od zmysłów” (Mk 3, 21), „czyni się równym Bogu” (J 5, 18).

Nikt nie jest zmuszony, żeby w Niego wierzyć. Wierzyć jednak, to coś więcej niż zwykłe uczucie. To również akt rozumu: można podjąć przemyślaną decyzję, żeby uwierzyć w Chrystusa.

Co sprawia, że Jezus jest wiarogodny? Dlaczego tak jest, że od dwu tysięcy lat tylu ludzi za Nim idzie? Czy nie chodzi o Jego pokorę? Nikomu niczego nie narzucał. Wychodził tylko naprzeciw każdemu człowiekowi, żeby powiedzieć, że Bóg jest blisko niego.

Zaufał tym, którym społeczeństwo odmawiało zaufania. Przywrócił im godność. Zgodził się na upokorzenie i wykluczenie, aby nie zdradzić miłości Boga do ubogich i wykluczonych.

Możemy spotkać Chrystusa, czytając o Jego życiu w Ewangelii. Jeszcze dzisiaj pyta nas: „Kim jestem dla ciebie?” (zob. Mt 16, 15). I mówi, że dał nam siebie samego w Eucharystii.

Możemy spotkać Go w komunii z wierzącymi w Niego, kiedy nasze Kościoły są wspólnotami przygarniającymi tych, którzy do nich przychodzą.

W przyszłym roku będziemy szukać konkretnych możliwości urzeczywistnienia widzialnej komunii między wszystkimi ludźmi kochającymi Chrystusa.

Spotykamy Go w najbiedniejszych; kochał ich szczególną miłością.

«Wszystko, co robicie dla jednego z tych najmniejszych moich braci, robicie dla mnie» (Mt 25, 40); chcielibyśmy wprowadzić w czyn te słowa Chrystusa, przygotowując nasze zgromadzenie w 2015.

Możemy Go spotkać, kiedy patrzymy na świadków wiary, którzy w Nim znajdują oparcie.

Pójdźmy więc, sami lub w kilkoro, spotkać się i porozmawiać z ludźmi, których życie odmieniło spotkanie z Chrystusem.

Albo przeczytajmy wspólnie historię życia jednego ze świadków wiary: Franciszka z Asyżu, Josephiny Bakhity, Dietricha Bonhoeffera, Matki Teresy, Oskara Romero, Aleksandra Mienia i wielu innych.

Byli oni zupełnie różni, każdy obdarzony wyjątkowymi darami. Nie chodzi o chęć naśladowania ich, ale o zobaczenie, jak ich odmieniło zaufanie do Chrystusa.

Mieli swoje wady. Ale wszyscy rozmawiali z Bogiem w modlitwie, nawet jeśli niektórzy z nich poznali, czym jest wewnętrzna ciemność. Przyjaźń z Chrystusem sprawiła, że byli wolni i to, co w nich było najlepsze, mogło się rozwinąć.

Trzecia propozycja

Szukać oparcia w Bogu

Wierzyć w Boga, zaufać Mu, to znaleźć w Nim oparcie. Mieć wiarę, to nie znaczy móc wszystko wyjaśnić lub mieć łatwiejsze życie, ale znaleźć stabilność i miejsce, z którego można wyruszyć.

Nie zależeć już od sukcesów lub porażek, a więc w ostateczności od siebie samego, ale od Kogoś Innego, kto nas kocha.

Nikt nie może żyć bez oparcia, w tym sensie wszyscy w coś wierzą. Jezus zachęca nas, byśmy szukali oparcia w Bogu, tak jak On to robił, i dlatego, że On tak robił. Uczy nas modlić się „Ojczy nasz, który jesteś w niebie”.

Adoracja w milczeniu karmi naszą myśl i rozum. I więcej jeszcze – stawia nas przed tajemnicą Boga i wprowadza w tę tajemnicę.

Zadbać o chwile «szabatowe» – chwile zatrzymania się i pustki, podarować swój czas, żeby na dwie godziny w tygodniu otworzyć najbliższy kościół, modlić się razem z innymi, włączyć się we własnym Kościele w cotygodniowe obchodzenie pamiątki śmierci i zmartwychwstania Chrystusa... to wszystko pozwoli Bogu zamieszkać w naszej codzienności.

W każdej ludzkiej istocie jest życie wewnętrzne. Przenikają się tam światło i cienie, radości i lęki, zaufanie i wątpliwości. I zdarzają się zadziwiające przełomy.

Kiedy wiemy, że jesteśmy kochani, albo kiedy sami kochamy, kiedy żyjemy z kimś w przyjaźni, a także, kiedy porusza nas piękno stworzenia lub ludzkie twórcze zdolności, staje się jasne, że życie jest piękne. Te chwile czasem nas zaskakują, przychodzą nawet w momentach cierpienia, jak światło docierające skądinąd.

Całkiem po prostu możemy wtedy dostrzec obecność Ducha Świętego w naszym życiu.

W naszych czasach, kiedy tak wiele osób cierpi z powodu pozrywanych więzi i nieoczekiwanych zmian w życiu, więź z Chrystusem może zapewnić ciągłość i sens.

Wiara nie usuwa wszystkich naszych wewnętrznych sprzeczności, ale Duch Święty przygotowuje nas do życia pełnego radości i miłości.

Nie lękać się przyszłości i spotkania z drugim człowiekiem

Niezachwiana wiara nie zamyka nas we własnym świecie. Zaufanie do Chrystusa pomaga nam pokładać ufność w przyszłości i w innych ludziach. Wspiera nas, byśmy odważnie zmierzili się z problemami swego życia i naszych czasów.

Wiara jest jak kotwica, która mocno nas wiąże z Bożą przyszłością, ze zmartwychwstałym Chrystusem, z którym nas łączy w sposób nierozdzielny. Jeśli Ewangelia nie pozwala na żadne spekulacje na temat życia po śmierci, to jednak daje nam nadzieję, że ujrzymy Chrystusa, który już teraz jest naszym życiem.

Wiara uwalnia nas od lęku przed przyszłością i przed człowiekiem.

Ufność wiary nie jest naiwnością. Jest świadoma zła obecnego pośród ludzi a nawet w naszym własnym sercu. Nie zapomina jednak, że Chrystus przyszedł do wszystkich.

Ufność wiary daje nam nowe spojrzenie na ludzi, na świat, na przyszłość, spojrzenie pełne wdzięczności i nadziei, wrażliwe na piękno.

Zaufanie do Boga wyzwala w nas zdolności twórcze.

I razem ze świętym Grzegorzem z IV wieku możemy śpiewać: «Tyś jest ponad wszystko, jakież duch Cię ogarnie? Wszystkie stworzenia wysławiają Ciebie, wszyscy Ciebie pragną.»

Listy, jakie nadeszły z okazji Spotkania w Rzymie:

zobacz: <http://www.taize.fr>

W sierpniu 2015

Spotkanie w Taizé, „Aby odnowić więzi solidarności”

75. rocznica założenia Wspólnoty z Taizé

100. rocznica urodzin Brata Rogera